

РЕШЕНИЕ

№ 6055

гр. София, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 28.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **4249** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.9б и чл.4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси във вр.с чл.156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Образувано е по жалба от Т. Г. К. срещу Акт за установяване на задължения по чл.107 ал.3 от ДОПК №88/28.01.2020г., издаден от орган по приходите при СО в размер на 6183,18 лева, потвърден с Решение №СФД20/РД28-101/06.04.2020г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община.

В жалбата се твърди, че издаденият АУЗД е неправилен и незаконосъобразен т.к. неправилно е била определена площта на имота за който е издаден акта. Излагат се допълнителни мотиви за изтекла погасителна давност на задължения на жалбоподателят за 2013г. и 2014г. към СО за процесният имот. В съдебно заседание процесуалният представител на оспорващия адв.Г. С., моли за отмяна на обжалвания административен акт и присъждане на разноски.

Ответникът-Директор на дирекция „ОП“ към СО, чрез процесуален представител юрк.В. оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна.

Административен съд София - град, като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и при направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, приема

следното:

С подадена коригираща декларация с вх.№[ЕГН]/24.01.2020г. е декларирана собственост върху къща, състояща се от жилище с РЗП: 72,00кв.м., търговски обект с РЗП: 144,00кв.м. и земя с площ 200,00кв.м., находящ се в [населено място], [улица], по данъчна партида 7224Н12415 от Т. К. за данъчно облагане за периода от 01.01.2013г.-31.12.2017г. В хода на административното производство е направено запитване от органите по приходите с №ДСЦ18-ГР94-3388/24.01.2020г. до СО-Район, „С.“, относно квадратурата на търговски обект, находящ се в [населено място], [улица], собственост на Т. Г. К. От районната администрация са предоставени заверени копия от документация по преустройство на имота: проект за преустройство на апартамент и сутерен в ресторант със съответното разрешение за строеж №84/16.05.2000г. Разгърнатата застроена площ на преустройството, съгласно съгласуваната и одобрена от СО- район „С.“ проектна документация е 200кв.м. на търговският обект. Жалбоподателят към коригираща декларация с вх.№ [ЕГН]/24.01.2020г. не е приложил доказателства, които да удостоверят декларираната от данъчно задълженото лице площ на ресторанта, а именно 144,00кв.м., в настоящия акт задълженията за търговски обект, находящ се в [населено място], [улица], собственост на Т. Г. К. са били изчислени на база заверени копия на официална документация, предоставена от СО-р-н „С.“. Производството е приключило с АУЗД по реда на чл.107 ал.3 от ДОПК. Общият размер задълженията с настоящия акт са за периода от 01.01.2013г.-31.12.2017г./вкл./ в общ размер на 6183,18 лв./шест хиляди сто осемдесет и три лева и 18 ст./, както следва: за данък недвижим имот ДНИ/-2175,95лв., за лихви ДНИ-974,10лв. за такса битови отпадъци /ТБО/-2044,60лв., за лихви ТБО-988,53 лв. АУЗД(№88/ДСЦ18-ГР94-3388/7/28.01.2020г., е издаден от Х. Д. на длъжност старши инспектор на Столична община, същия е потвърден с Решение №СФД20-РД-28-101/06.04.2020г. на директора на Дирекция „ОП“ на СО.

За установяване на обективната истина по делото и проверка на спорните обстоятелства, съдът по искане на процесуалният представител на жалбоподателя е приобщил писмени доказателства по реда на чл.192 от ГПК, като е задължил главният архитект на СО-С. да предостави заверени копия от документация по преустройство на процесният имот. По делото са приети като доказателства: проект за преустройство на апартамент и сутерен в ресторант, разрешение за строеж №84/16.05.2000г. на имот собственост на жалбоподателят находящ се на адрес [населено място], [улица].

Жалбата, по която е образувано настоящото съдебно производство, е депозирана на 12.05.2020г. от Т. Г. К., в която изрично се сочи, че се иска отмяна на Акт за установяване на задължения по декларация ДСЦ18-ГР94-3388, потвърден с Решение №СФД-20-РД-28-101/06.04.2020г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ на СО, като се твърди, че неправилно е изчислена площта на имота, както и че АУЗД е сгрешен и неправилно със същия са включени данъчни задължения на жалбоподателят за 2013г. и 2014г.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане и депозирана в срок.

Разгледана по същество е частично основателна.

Предмет на производството по настоящото дело е акт за установяване на задължения по декларация по чл.107 ал.3 от ДОПК №88/ДСЦ18-ГР94-3388/7/28.01.2020г.Съгласно чл.9б от ЗМДТ, установяването на местните такси по този закон се извършва по реда на чл.4, ал.1-5. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Член 4, ал.1 от ЗМДТ от своя страна предвижда установяването да се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Според чл.4, ал.5 от ЗМДТ,Кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл.152, ал.2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община – на териториален директор на Националната агенция за приходите. В приложимата норма на чл.107, ал.4 от ДОПК,относима към случаите на установяване размер на задължение въз основа на подадена от задълженото лице декларация, актът за установяването може да се обжалва в 14-дневен срок от получаването му пред директора на териториалната дирекция. На основание чл.156, ал.1, във връзка с чл.144, ал.1 от ДОПК, актът за установяване на задължението, издаван от орган по приходите, в частта, която не е отменена с решението по чл.155, може да се обжалва чрез решаващия орган пред административния съд по местонахождението му в 14-дневен срок от получаването на решението, като съгласно чл.156, ал.4 от ДОПК, непроизнасянето на решаващия орган в срока по чл.155, ал.1 се смята за потвърждение на ревизионния акт в обжалваната част. В обобщение на цитираните разпоредби следва да се посочи, че с оглед нормата на чл.107, ал.4 от ДОПК, във връзка с чл.144, ал.1 от ДОПК, актът за установяване на задължение по декларация (АУЗД) може да се обжалва в 14-дневен срок от получаването му пред директора на териториалната дирекция, каквито функции според чл.4, ал.5 от ЗМДТ изпълнява ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община, като с неговото произнасяне приключва производството по обжалване на АУЗД по административен ред. От този момент за задълженото лице възниква правото да обжалва акта по съдебен ред при условията на чл.156 от ДОПК.

Съгласно посоченото в процесния АУЗД същият е издаден от Х. Д.-старши инспектор в отдел „Общински приходи-СО” в качеството ѝ на орган по приходите при СО,съгласно посочена заповед на Кмета на общината №СО18-РД-09-1349/05.12.2018г.С оглед приложеното по делото доказателство/л.31/съдът намира, че обжалваният АУЗД е издаден от оправомощен орган по приходите по см. на чл.7, ал.1, т.4 от ЗНАП и ЗМДТ.Спазен е и задължителният административен контрол пред горестоящия орган – Директора на Д“ОП“ при СО, като именно той е издател на решението, с което се потвърждава акта на органа по приходите,издадена на осн. чл.107 от ДОПК.Оспорваният не твърди да има допуснати съществени процесуални нарушения и такива на изискванията за форма и съдържание, а и съдът при извършения от него служебен контрол, не установява такива.АУЗД и потвърждаващото го решение на горестоящия орган са постановени в задължителната писмена форма,съдържат всички реквизити на едно властническо волеизявление,вкл. конкретни фактически обстоятелства,на които

органът дава и конкретна правна обосновка.

Относно материалната законосъобразност, съдът намира следното:

Не е спорно по делото, че от Т. Г. К. е подадена Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за недвижими имоти, представляващ КЪЩА, състояща се от жилище с РЗП: 72,00 кв.м., търговски обект с РЗП: 200,00 кв.м. и земя с площ 200,00 кв.м., находящ се в [населено място], [улица].

Спорен е въпросът между страните РЗП на търговският обект. Видно от приложените писмени доказателства е бил одобрен проект за преустройство на апартамент и сутерен в ресторант на процесният имот от главният архитект на район „С.“ на 16.05.2000 г. На жалбоподателят е издадено разрешение за строеж №84/16.05.2000 г. за обекта находящ се на [населено място], [улица], като площта на обекта е 200 кв. метра. Процесните документи не са оспорени от страните в настоящото производство и съдът ги кредитира изцяло, като правилно ОП и приел че се касае за обект с площ от 200 кв.м.

Относно направеното в жалбата неконкретизирано възражение за изтекла давност на установените публични общински задължения за 2013 г. и 2014 г. на жалбоподателят по повод издаденият АУЗД. Настоящият съдебен състав намира жалбата за частично основателна.

Според разпоредбите на чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 3 от ДОПК, вземанията за ДНИ и ТБО са публични общински вземания. Съгласно [чл. 171, ал. 1 от ДОПК](#), публичните вземания се погасяват с изтичането на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В закон не е предвиден по-кратък срок за погасяване на публичните вземания за ДНИ и ТБО. Задълженията за лихви се разглеждат в същия режим, който е установен за главното задължение, като съгласно [чл. 162, ал. 2, т. 9 от ДОПК](#) те също са публични задължения, поради което и към тях е приложим погасителният 5-годишен давностен срок.

При тази нормативна уредба, давностният срок за задължението на жалбоподателя за ДНИ и ТБО за най-ранната 2013 г., започва да тече от 01.01.2014 г. и би се погасило с изтичането на 2018 г./31.12.2018 г./, освен ако не са налице основания за спиране или прекъсване на погасителната давност. Съгласно [чл. 172, ал. 2 от ДОПК](#) давността се прекъсва с издаване на акта за установяване на публичното вземане. В случая такъв акт, АУЗД №1767-2018 г., е издаден на 12.11.2018 г. (получен на 27.11.2018 г.), но същият е бил отменен т.к. е било допуснато съществено процесуално нарушение по хода на производството от директора на „ОП“ с решение от 30.12.2019 г. Производството съгласно указанията на директора на дирекция „ОП“ е започнало с нареждане от 31.12.2019 г. на орган по приходите при СО т.е. давността не е била прекъсната с АУЗД №1767-2018 г. т.к. същият е бил отменен/чл. 172 ал. 2 от ДОПК/. Поради което съдът приема че жалбата за изтекла погасителна давност на данъчните задължения за 2013 г. на Т.К. е основателна.

Съгласно разпоредбата на [чл. 171, ал. 2 от ДОПК](#), всички публични вземания се

погасяват с изтичане на 10 годишен давностен срок, независимо от спирането или прекъсването на давността. За задълженията на жалбоподателя за ДНИ и ТБО за и по отношение на вземанията за следващите години – 2014, 2015, 2016 и 2017г. не са налице основанията за отписване и същите правилно са установени като дължими от Т. Г..Настоящият състав следва да отбележи,че за 2014г. срока започва да тече от 01.01.2015г. и изтича на 31.12.2019г.Производството е образувано с нареждане от 31.12.2019г. с което е прекъсната давността.

По тези съображения съдът намира,обжалвания акт следва да бъде изменен съобразно изложените по горе мотиви на основание чл.160 от ДОПК.

При този изход на спора на страните се дължат разноски.

Съгласно чл.161, ал.1 ДОПК, на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция съразмерно уважената част на жалбата. Процесуалният представител на жалбоподателят е представил пълномощно,но не е представил доказателства за начина на заплащане на хонорара посочен в същото/л.135/,поради което искането за присъждане на разноски следва да бъде отхвърлено.

На ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата.По това правило в полза на същия следва да се присъдят разноски в размер на 565,12 лева, за юрисконсултско възнаграждение, определени по реда на чл. 8, ал. 1,т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от изложеното и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 от ДОПК №88/ДСЦ18-ГР94-3388/7/28.01.2020г.,издаден от Х. Д. на длъжност старши инспектор в отдел „ОП“-Л. на Столична община,потвърден с Решение №СФД-20-РД-28-101/06.04.2020г. на директора на Дирекция „ОП“ на СО,като ОПРЕДЕЛЯ следните задължения на Т. Г. К. от [населено място], [улица], ет.1 към СО както следва :

-за периода от 01.01.2014 - 31.12.2014г.: ДНИ в размер на 435,19 лв.-главница и 239,08 лв.- лихви към 28.01.2020г. и ТБО в размер на 408.92 лв.-главница и 226,34 лв. -лихви към 28.01.2020г.

-за периода от 01.01.2015г. - 31.12.2015г.: ДНИ в размер на 435,19 лв.-главница и 194,73 лв. - лихви към 28.01.2020г. и ТБО в размер на 408,92- главница и 184,82 лв. - лихви към 28.01.2020г.

- за периода от 01.01.2016г. - 31.12.2016г.: ДНИ в размер на 435,19 лв.- главница и 150,56 лв. лихви към 28.01.2020г. и ТБО в размер на 408,92 лв. – главница и 207.85 лв. лихви към 28.01.2020г.

-за периода от 01.01.2017г. - 31.12.2017г.: ДНИ в размер на 435,19 лв.- главница и 106,44 лв. лихви към 28.01.2020г. и ТБО в размер на 408,92 лв. – главница и 101.66 лв. лихви към 28.01.2020г.

Отхвърля искането на адв.Г.С. за присъждане на разноси по дело №4249/20г. на АССГ.

ОСЪЖДА Т. Г. К. [ЕГН] от [населено място], [улица] да заплати на Столична Община разноси в размер на 565,12 (петстотин шестдесет и пет лева и двадесет стотинки) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в четирнадесетдневен срок от връчването му на страните.

съдия: